

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa T. L.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
o zasądzenie odprawy pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 9 marca 2016 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 8 września 2015 r., którym zasądzono od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w W. na rzecz powódki T. L. kwotę 12.790 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odprawy pieniężnej.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2013 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników i „przepisów dyrektywy Rady 98/59/WE z 20 lipca 1998 r. w sprawie

zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych” oraz art. 359 § 1 k.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy „włącznie z kosztami postępowania”.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występującą w sprawie potrzebę wykładni przepisów prawa, a nadto dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, gdy w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazany wyżej przepis wymaga przede wszystkim tego, by potrzeba wykładni występowała „w sprawie”. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi zatem kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Potrzeba wykładni przepisów powstaje więc w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym, a jej dokonanie ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać, że ewentualna potrzeba wykładni przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników celem wyjaśnienia wątpliwości, czy przepisy tej ustawy „stosuje się także w przypadku dokonywania wypowiedzeń zmieniających pracownikom warunki pracy”, uzasadnia potrzebę rozpoznania skargi pozwanej. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika bowiem, że chodzi o dokonanie wykładni przepisów tej ustawy w zakresie dotyczącym stosowania procedury zwolnień grupowych w przypadku dokonywania pracownikom wypowiedzeń zmieniających. W niniejszej sprawie nie doszło zaś do zwolnień grupowych, a umowa o pracę zawarta z powódką została rozwiązana z upływem okresu wypowiedzenia dokonanego w trybie indywidualnym na skutek nieprzyjęcia przez pracownicę proponowanych jej warunków płacy. W takiej zaś sytuacji rozstrzygnięcie przedstawionych przez stronę pozwaną wątpliwości odnoszących się do stosowania procedury zwolnień grupowych do wypowiedzeń zmieniających, nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc nie występuje w tej sprawie potrzeba wykładni przepisów prawa w tym zakresie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Odnosnie natomiast do problemu faktycznie spornego w niniejszej sprawie, tj. prawa do odprawy pieniężnej pracownika, którego umowa o pracę została rozwiązana w trybie indywidualnym na skutek nieprzyjęcia proponowanych mu przez pracodawcę warunków pracy i płacy, w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie prezentowany jest pogląd, w myśl którego rozwiązanie - w ramach indywidualnych zwolnień - stosunku pracy wskutek odmowy przyjęcia przez pracownika zaoferowanych mu w wypowiedzeniu zmieniającym warunków pracy i płacy, nie wyklucza jego prawa do odprawy pieniężnej z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r., jeśli zaproponowane warunki dalszego zatrudnienia istotnie odbiegają od dotychczasowych i ich odrzucenie jest obiektywnie usprawiedliwione

(por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2000 r., I PKN 79/00, OSNAPiUS 2002 nr 10, poz. 240 oraz z dnia 4 lipca 2001 r., I PKN 521/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 244 i uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2011 r., III PK 14/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 256), co trafnie odnotował Sąd odwoławczy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony również w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że strona pozwana zdołała wykazać istnienie tej przesłanki. Skarga kasacyjna może być bowiem uznana za oczywiście uzasadnioną tylko wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Nie spełniają takich wymagań twierdzenia skarżącej o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach Sądu Najwyższego, mających moc zasad prawnych (III CZP 59/98, III CZP 49/07)”. Z takiego twierdzenia nie wynika bowiem nawet, jakie przepisy prawa miałyby naruszyć Sąd Okręgowy, a tym bardziej, w jaki sposób miałyby dojść do takiego ich naruszenia.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 i art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2, § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym przed 27 października 2016 r. (pkt 2 sentencji).